USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Karla Šimky a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **G. T. N.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky - Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2023, č. j. 16 A 14/2023-80,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3761-2/ČJ-2023-930310-V223. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 11. 2022, č. j. KRPK-80599-70/ČJ-2020-190022, kterým byla žalobci podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), a to ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Ze spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) déle než 20 let na základě povolení k trvalému pobytu. Mezi lety 2014 a 2019 byl opakovaně odsouzen, většinou za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání

s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (§ 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). V roce 2014 mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody a po dalším odsouzení v roce 2015 mu byl uložen souhrnný podmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 3 let. V roce 2016 byl odsouzen za majetkovou trestnou činnost a trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky k prvnímu nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to v délce trvání 6 měsíců. V roce 2019 byl odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, jehož se dopustil i přes předchozí odsouzení za takový čin v posledních 3 letech a navíc ve značném rozsahu, k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 54 měsíců. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 6. 10. 2020 a zkušební doba mu byla stanovena do 6. 10. 2023. Má dvě děti, kterým bylo v době rozhodování žalované 6 a 7 let. K výkonu trestu odnětí svobody žalobce nastoupil v červnu 2017, kdy bylo jeho dětem 3 měsíce a rok a půl. Ve vězení strávil více než tři roky. Během této doby se o děti starala jejich matka a žalobcovi rodiče. V důsledku trestní minulosti žalobce byl jeho trvalý pobyt zrušen dne 25. 1. 2020 podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu se žalobce odvolal, nicméně opožděně. Dne 6. 10. 2020 byl žalobce propuštěn z výkonu trestu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti opustit území EU bylo vydáno po zjištění, že v období od 6. do 11. 11. 2020, tedy po uplynutí platnosti výjezdního příkazu (vydán 25. 1. 2020, platnost uplynula 5. 11. 2020), žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu.

[3] Žalobní argumentace žalobce byla založena zejména na existenci rodinných vazeb k osobám oprávněným pobývat na území ČR, zejména k jeho manželce a nezletilým dětem. Namítl, že jeho vycestování by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), což správní orgány ve svých rozhodnutích hodnotily pouze povrchně a nedostatečně. Argumentoval čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož má dítě právo na styk s rodiči, přičemž k oddělení dítěte od rodiče smí dojít pouze ze závažných důvodů. Dále kritizoval, že si správní orgány ve věci nevyžádaly stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) a dostatečně neposoudily převahu veřejného zájmu na jeho vycestování z území EU nad zachováním jeho rodinných vazeb.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že zatímco obligatorní součástí rozhodnutí o vyhoštění je stanovení doby, po kterou cizinec nesmí vstoupit na území EU, u uložení povinnosti opustit území tomu tak není, a cizinec tak může využít dalších možností získání oprávněného pobytu na území ČR. Jedná se tedy o mírnější řešení neoprávněného pobytu cizince z pohledu dopadů do jeho rodinného a soukromého života. Ani rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území však nesmí způsobit nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život. V projednávané věci správní orgány posoudily přiměřenost tohoto zásahu dostatečně. Žalobce nebyl vyhoštěn právě s ohledem na jeho rodinné vazby k dětem. Žalobce se dopouštěl na území ČR trestné činnosti, v jejímž důsledku pozbyl pobytové oprávnění. K zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce došlo výkonem trestu odnětí svobody v délce více než tří let. Již v této době ztratil výraznější vliv na chod rodiny a byla oslabena citová vazba jeho dětí k němu. Žalobce neprokázal, že by pro péči o děti byla nepostradatelná jeho přítomnost na území. Naopak ze správního spisu plyne, že v období jeho nepřítomnosti se o děti starala jejich matka a

zbytek rodiny. Rodiče žalobce se podílí na výchově dětí a finančním zabezpečení rodiny. Nebylo tedy prokázáno, že by děti byly závislé na žalobci a jeho péči. Rozhodnutí tedy není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na příslušné články Listiny základních práv a svobod a Úmluvy. Stanovisko OSPOD by na posouzení věci nemohlo nic změnit. V řízení totiž nebyly zpochybněny skutečnosti týkající se rodinného soužití uvedené žalobcem a jeho manželkou. Správní orgány dostatečně vyhodnotily otázku veřejného zájmu na vycestování žalobce. Ten totiž s ohledem na dřívější opakovanou úmyslnou trestnou činnost představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobci i nadále nic nebrání usilovat o získání pobytového oprávnění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud aproboval nezákonný postup správních orgánů, které se v řízení nezabývaly dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, jeho dětí a ostatních rodinných příslušníků. Stěžovatel kritizuje stručnost samotného odůvodnění rozsudku. V jeho věci nebyl dostatečně posouzen nejlepší zájem jeho nezletilých dětí. Krajský soud jej hodnotil pouze z hlediska péče o děti, kterou může i nadále vykonávat sama jejich matka. Správní orgány však nezjistily, do jaké míry jsou na stěžovateli jeho děti závislé, a nebyl zjištěn ani jejich názor, ačkoliv jsou již schopné ho samy formulovat. Krajský soud navázal na správní orgány a upřednostnil nad těmito podstatnými skutečnostmi trestní minulost stěžovatele. Tu stěžovatel nepopírá. Během výkonu trestu usiloval o podmíněné propuštění právě z toho důvodu, aby se mohl věnovat svým dětem. Názor, že pokud jeho rodinné vazby vydržely během výkonu trestu, vydrží i po vycestování, je spekulativní. I když mezilidské vztahy dobu odloučení přečkají, neznamená to, že je to nenaruší. Stěžovatel namítá, že jeho děti jsou ve věku, kdy si tvoří na své rodiče sociální vazby, a odloučení by tedy bylo v přímém rozporu s jejich nejlepšími zájmy, tedy v rozporu s čl. 10 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 Úmluvy o právech dítěte. Již první odloučení stěžovatele od dětí v důsledku výkonu trestu znamenalo zásah do rodinných vazeb, které je nyní třeba zacelit. To nebude možné, pokud stěžovatel vycestuje. Je třeba posuzovat zájem dítěte a další dopady vycestování ve vztahu k zájmům společnosti. Bylo zájmem společnosti, aby byl stěžovatel potrestán, důsledkem čehož byl i zásah do jeho rodinných vazeb. To však neznamená, že je tento zásah přiměřený i nyní. Orgány veřejné moci v nynější věci nerozhodovaly podle aktuálně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel trvá na tom, že názor jeho dětí měl být zjišťován i prostřednictvím OSPOD. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je sice nejmírnějším opatřením, které nestanoví žádný zákaz pobytu, z judikatury NSS však plyne, že i v tomto řízení je třeba zabývat se dopady do soukromého a rodinného života účastníka a nejlepšími zájmy dítěte. Dále stěžovatel poukazuje na charakter správních řízení na Zastupitelském úřadu v Hanoji, který mu ve spojení s nařízením vlády č. 220/2019 Sb. reálně zabraňuje se na území České republiky vrátit.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti toliko ztotožnila se závěry krajského soudu a odkázala na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[8] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud naznal, že k žádné z předestřených situací v projednávané věci nedošlo.

[10] Stávající judikatura týkající se povinnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců z hlediska práva na soukromý a rodinný život a zohlednit zájmy nezletilých dětí cizince byla přehledně shrnuta v rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44 (zvýraznění doplněno). „*Policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU cizinci, který na území pobývá neoprávněně a u kterého nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění [§ 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 1. 7. 2023]. Na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění se v rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU nestanoví doba, po kterou se cizinec na území nesmí vrátit. Jde tedy o mírnější opatření k řešení neoprávněného pobytu cizince. Přesto toto opatření nemusí být vždy přiměřené: v jednotlivých případech je třeba posoudit kritéria zmíněná v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) Při rozhodování o povinnosti opustit území členských států EU jsou tedy správní*

orgány povinny uvážit zejména nejvlastnější zájem nezletilých dětí (to ostatně plyne i z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte), rodinný život cizince (povahu a pevnost jeho rodinných vztahů) a cizinců zdravotní stav. Správní orgány jsou též povinny rozhodovat v souladu s mezinárodněprávními závazky ČR, mezi něž patří i závazek neporušovat právo na respektování soukromého života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Musejí tedy zvážit i cizincovy soukromé poměry – délku jeho pobytu na území, jeho věk, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. ***Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, neznamená, že by uložení povinnosti opustit území členských států EU představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života*** *(rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, čj. 1 Azs 43/2021-32, bod 24). Ne vždy totiž okolnosti cizincova rodinného života svědčí o zásahu takové závažnosti, že jej nelze učinit ani s ohledem na sledovaný legitimní cíl. Za účelem zjištění závažnosti zásahu do cizincova rodinného života je třeba posuzovat zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný život cizince narušen; (2) rozsah vazeb cizince a jeho rodinných příslušníků, zejména nezletilých dětí, na Českou republiku; (3) existenci nepřekonatelných překážek rodinného života v cizincově domovském státě; (4) imigrační historii cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku; (5) to, zda si cizinec na území České republiky založil rodinu až v době, kdy věděl, že jeho imigrační status, a tím i možnost vést svůj rodinný život na území České republiky jsou nejisté (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013, čj. 8 Azs 27/2012-65, bod 26; nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, bod 13; a v obou uváděná judikatura Evropského soudu pro lidská práva). To vše ale jen tehdy, pokud cizinec dopad do svého rodinného života konkrétně namítá a tento dopad není na první pohled nemyslitelný (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 19).* ***Ani samotná skutečnost, že má cizinec na území ČR nezletilé děti, neznamená, že by nebylo možné mu uložit povinnosti opustit území členských států EU. Hledisko nejlepšího (nejvlastnějšího) zájmu nezletilých dětí má však zásadní procesní význam.*** *Správní orgány a soudy musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, body 39 až 42 a judikatura ESLP tam citovaná; obdobně též rozsudek ze dne 16. 3. 2020, čj. 5 Azs 404/2019-28, nebo stěžovatelem zmiňovaná věc 5 Azs 314/2020).* ***Jinak řečeno, zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince; kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat*** *(rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS, bod 29). Účelem řízení v pobytových či azylových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte.* ***Hledisko nejlepšího zájmu tedy není rozhodujícím či zásadním kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií*** *(nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, body 52 a 53).“*

[11] Stěžovatel namítá, že správní orgány dostatečně neuvážily o přiměřenosti rozhodnutí, zejména nevzaly skutečně v potaz nejlepší zájem jeho dětí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně se touto otázkou zabýval poměrně podrobně na stranách 5 až 7 svého rozhodnutí. Žalovaná na toto odůvodnění navázala zejména na stranách 4 až 6 odvolacího rozhodnutí, přičemž klíčové body odůvodnění shrnul a zopakoval ve svém rozsudku i krajský soud. Správní orgány se ve svých rozhodnutích

výslovně věnovaly i zájmům stěžovatelových dětí. Krajský soud tedy při posouzení žaloby důsledně vycházel z výše citovaných závěrů dosavadní judikatury. Skutečnost, že se stěžovatel s jeho závěry neztotožňuje, neznamená, že by posouzení přiměřenosti rozhodnutí ze strany krajského soudu bylo nedostatečné, nebo dokonce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[12] Stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti zejména zájmem nezletilých dětí v naději, že toto pouto musí správní orgány bezvýhradně respektovat a nemohou mu ani uložit povinnost opustit území EU. Tento typ zásahu do rodinného a soukromého života je přitom ten nejmírnější, neboť stěžovateli nebrání v návratu na území EU, získá-li k tomu potřebný pobytový titul. Stěžovatel přitom neuvedl žádnou okolnost, která by se týkala jeho rodinných vztahů, zejména pak potřeb nezletilých dětí, z níž by vyplývalo, že nepřiměřené by bylo již jeho samotné vycestování z EU. Krajský soud naopak učinil správný závěr, že takové okolnosti nejsou dány, neboť již v minulosti stěžovatel během výkonu trestu odnětí svobody pobýval odděleně od své rodiny, která se dokázala s touto situací vypořádat, a to i s výraznou pomocí stěžovatelových rodičů.

[13] Naopak je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel páchal opakovaně trestnou činnost, a to i poté, co byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Musel předpokládat, že svojí další trestnou činností riskuje uložení nepodmíněného trestu, a tedy i ztrátu pobytového oprávnění. Jestliže si byl vědom těžkostí se získáním pobytového oprávnění na území Vietnamu, jak argumentuje nyní v kasační stížnosti, měl se v prvé řadě vyvarovat trestné činnosti, aby se těmto těžkostem vyhnul a mohl vést na území ČR nerušený rodinný život.

[14] Pokud nyní stěžovatel namítá, že je nutné, aby svojí přítomností v ČR napravil narušený vztah k dětem, měl na svoji rodinu pamatovat v době, kdy se dopouštěl trestné činnosti, přičemž si nic nevzal ani z předchozího odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody. Je zřejmé, že vycestováním stěžovatele budou nějakým způsobem jeho rodinné vazby opětovně narušeny, což představuje zásah do rodinného života, a to i ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Přiměřenost takového zásahu je však nutno posuzovat v celkovém kontextu předchozího pobytu stěžovatele v ČR. Není úlohou pobytového práva zajišťovat úplné zachování rodinných vazeb cizince za každých okolností, neboť zájmy cizince mohou být vůči zájmům státu protichůdné a v některých případech je nemohou hodnotově předčit. Krajský soud ve věci aplikace čl. 8 Úmluvy správně odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25, který rekapituluje měřítka přiměřenosti zásahu do rodinného života cizince vyjádřená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz výše). V souladu s tímto rozsudkem NSS konstatuje, že zásah do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život s ohledem na charakter jeho rodinných vazeb, povahu rozhodnutí o povinnosti opustit území EU a předchozí pobytovou historii stěžovatele z hlediska přiměřenosti obstojí.

[15] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je sice pravdou, že podle čl. 7 Úmluvy o právech dítěte má dítě právo znát své rodiče a původ, rozhodnutí žalované tomu však v nynějším případě nijak nezabraňuje. Pokud jde o čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, nelze jej vykládat tak,

že by ukládalo státu povinnost strpět na svém území neoprávněný pobyt cizince pouze z toho důvodu, že se na jeho území nachází jeho nezletilé dítě. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte, vyjádřené v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, je pouze jedním z kritérií, která berou správní orgány v úvahu. Nejedná se o překážku, která by bránila vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Krajský soud vážil na jedné straně skutečnost, že stěžovatel pobýval na území ČR bez povolení a že se v minulosti opakovaně dopustil závažné trestné činnosti, která svědčí o nedostatku jeho integrace do společnosti, a na druhé straně zejména jeho rodinný život. Vycházel přitom z aktuálních poznatků, které získal výslechem stěžovatele a jeho manželky a pobytovou kontrolou v místě bydliště. Jakkoliv se může stěžovatelova snaha vést spořádaný život a zapojit se do rodinného života jevit upřímně, neznamená to, že tyto aspekty převažují nad veřejným zájmem na jeho vycestování.

[16] Co se týče námitky obtížnosti získání nového pobytového oprávnění na území Vietnamu, Nejvyšší správní soud uvádí, že se k ní částečně již vyjádřil výše. Jelikož však tato námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby v řízení před krajským soudem, ač tomu nic nebránilo, jedná se o nepřípustnou kasační námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[17] Stěžovatel rovněž namítá, že v řízení před správními orgány nebyly vyslechnuty jeho děti a nebylo obstaráno stanovisko OSPOD. Nejvyšší správní soud k tomuto uvádí, že v době vydání rozhodnutí žalované byly stěžovatelovy děti ve věku 6 a 7 let, tedy na samé hraně věkové hranice, kdy již jsou schopny samy si utvořit názor a vyjádřit jej v řízení. Především je třeba zdůraznit, že stěžovatel i jeho manželka byli v řízení vyslechnuti, z výslechů nevyplynulo, že by jejich zájmy ani zájmy jejich dětí byly protichůdné. Oba shodně popsali základní aspekty rodinného života od narození dětí do současnosti. Za této situace by bylo nadbytečné vyslýchat i děti, neboť nevznikly žádné pochybnosti o tom, že je v jejich zájmu, aby nadále žily v úplné rodině spolu se stěžovatelem. Rovněž případné stanovisko OSPOD by nemohlo přispět k úplnějšímu zjištění skutkového stavu (viz rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-37, a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020-54). Jakkoliv je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dítěte, neznamená to, že by správní orgán I. stupně a žalovaná zcela postrádaly kompetenci posoudit přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do práv stěžovatelových dětí (viz rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-32). Správní orgány nepopřely, že by nebylo v nejlepším zájmu dětí, aby stěžovatel setrval na území ČR ve společné domácnosti s nimi. Pokud měl stěžovatel za potřebné zdůraznit některé konkrétní dopady jeho vycestování, které by se obzvláště projevily v situaci jeho dětí, mohl tak sám učinit.

[18] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že existuje ustálená judikatura k právním otázkám, které stěžovatel předestřel v kasační stížnosti, přičemž krajský soud věc posoudil v souladu s ní. Kasační stížnost je nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Jelikož je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšné žalované nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu